

РОЛЬ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ У ЕКОНОМІЧНОМУ РОЗВИТКУ КРАЇНИ

Розглянуто проблеми державної інноваційної політики в Україні а саме: основні положення державної інноваційної політики задекларовані у Концепції науково-технологічного та інноваційного розвитку України, що була схвалена Постановою Верховної Ради України у липні 1999 р., та є базовим нормативно-правовим актом у сфері наукової та інноваційної діяльності. На жаль не можна констатувати той факт, що положення «Концепції...» так і не були реалізовані.

Розкрито сутність інноваційної діяльності у ринковій економіці як визначального індикатора економічного зростання країни, а також визначено завдання та основні принципи державної інноваційної політики. Це знайшло відображення у підвищенні ефективності державного механізму впливу на економічний розвиток країни. В Україні створена організаційна структура влади та правова база, яка регулює питання інноваційної діяльності. Однак наявна структура державних органів місцевого самоврядування характеризується певною безсистемністю, яка свідчить про те що, розвиток інноваційної діяльності ще не отримав достатньої уваги зі сторони органів влади.

Запропоновано форми державної підтримки наукової та інноваційної діяльності

Ключові слова: державна інноваційна політика; інноваційна діяльність; інвестиційно-інноваційна модель; економічний розвиток; інноваційний процес.

Постановка проблеми. Економічний розвиток країни тісно пов'язаний з державною інноваційною політикою її головними завданнями та основними принципами її здійснення. Державна інноваційна політика потребує запровадження основних форм державної підтримки наукової та інноваційної діяльності та визначення функцій державних органів по регулюванню інновацій.

Аналіз основних досліджень і публікацій. Проблеми державної інноваційної політики в Україні привертають до себе дедалі більшу увагу науковців, політиків, представників бізнесових структур. Розглядаються нові моделі інвестиційно-інноваційного зростання, основні принципи державної інноваційної політики та функції державних органів влади по регулюванню інноваційної діяльності. У цьому напрямку плідно працюють такі українські вчені, як О.Амоша, А.Власова, А.Гальчинський, М.Гаман, В.Геєць, О.Лапко, С.Покропивний, З.Румянцева, Н.Саломатін та багато інших.

Метою даної роботи є визначення завдань та основних принципів державної інноваційної політики в Україні.

Викладення основного матеріалу досліджень. Постійне старіння чинників екстенсивного економічного розвитку зумовлює актуальність регулярного пошуку нових факторів прискорення економічної динаміки, відповідно до сучасних тенденцій розвитку ринкової економіки. Саме тому запровадження інвестиційно-інноваційної моделі економічного зростання в Україні перетворюється з суто політичної мети на нагальну потребу, альтернативою якій є втрата економічного (а, можливо, і національного) суверенітету та занепад національної економіки.

Отже, на сьогодні, на перший план виходить необхідність радикальної активізації інноваційної діяльності в Україні, що дасть змогу надати інноваційного характеру суспільно-економічному розвитку. Зайвою буде констатація того факту, що попередньо проведені економічні реформи минулих років не створили необхідних умов для зростання та зміцнення інтелектуального потенціалу нашого суспільства, освоєння новітніх технологій, інноваційного розвитку економіки, боротьба зі структурними деформаціями, успадкованими від адміністративно-командної системи. Економічна динаміка на сьогодні не тільки не здобула сучасної постіндустріальної спрямованості, але й навіть не має міцного підґрунтя, для впровадження в життя базових положень інноваційного розвитку.

Основним завданням інноваційної політики держави є формування та забезпечення інтернаціоналізації саме цієї економічної реалії. Це означає необхідність компенсувати ефект інноваторам, котрий інновації мають для суспільства. Тобто ця компенсація може набувати прямої або ж непрямой форми. Пряма форма передбачає надання фінансових ресурсів шляхом пільгового кредитування, митного обкладення, оподаткування, грантів тощо. Непряма ж форма полягає у наданні повністю чи частково безоплатних послуг в правовій, інформаційній, інфраструктурній та інших сферах.

Інноваційна політика включає комплекс принципів та взаємопідтримуючих економічних, організаційних, правових і соціальних методів планування, стимулювання, регулювання, контролю процесів інноваційної діяльності в науково-технічній та виробничій сферах. До основних завдань державних органів слід віднести визначення мети інноваційної політики, основних принципів її здійснення, а також механізму реалізації відповідних заходів.

Постановою Верховної Ради України у липні 1999 р., схвалено основні положення державної інноваційної політики задекларовані у Концепції науково-технологічного та інноваційного розвитку України та є базовим нормативно-правовим актом у сфері наукової та інноваційної діяльності.

Пріоритетними напрямками державної підтримки відповідно до даної «Концепції...» мають бути:

1) у сфері наукового розвитку: фундаментальна наука; прикладні дослідження й технології, в яких Україна має значний науковий, технологічний та виробничий потенціал і які здатні забезпечити вихід вітчизняної продукції на світовий ринок; вища освіта, підготовка наукових і науково-педагогічних кадрів з пріоритетних напрямів науково-технологічного розвитку; розвиток наукових засад розбудови соціально зорієнтованої ринкової економіки; наукове забезпечення вирішення проблем здоров'я людини та екологічної безпеки; система інформаційного та матеріально-технічного забезпечення наукової діяльності;

2) у сфері технологічного розвитку: розроблення ресурсо- та енергозберігаючих технологій; розроблення сучасних технологій і техніки для електроенергетики, переробних галузей виробництва, насамперед агропромислового комплексу, легкої та харчової промисловості; дослідження й створення умов для високопродуктивної праці та сучасного побуту людини; розроблення засобів збереження й захисту здоров'я людини, забезпечення населення медичною технікою, лікарськими препаратами, засобами профілактики та лікування;

3) у сфері виробництва: створення та функціонування інноваційних структур (технопарків, інкубаторів тощо), формування наукомістких виробничих процесів; створення конкурентоспроможних переробних виробництв; технологічне й технічне оновлення базових галузей економіки; впровадження високорентабельних інноваційно-інвестиційних проектів.

На жаль, можна констатувати той факт, що положення «Концепції...» так і не були реалізовані. З часу ухвалення документу ситуація в інноваційній сфері країни не поліпшилася, основні цілі Концепції не досягнуті, всі вони мають суто декларативний характер.

Згідно закону України «Про інноваційну діяльність», головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технологічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва та реалізації нових видів конкурентоздатної продукції.

Основними принципами державної інноваційної політики Законом встановлено:

- орієнтацію на інноваційний шлях розвитку економіки України;
- визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку;
- формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності;
- створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу;
- забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності;
- ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримку підприємництва у науково-виробничій сфері;

- здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок;

- фінансову підтримку, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності;

- сприяння розвитку інноваційної інфраструктури;
- інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної діяльності;
- підготовку кадрів у сфері інноваційної діяльності.

Відтак економічний розвиток України повинен базуватися на:

- здійсненні цілеспрямованої державної промислової та інвестиційної політики спрямованої на активізацію нововведень, як пріоритетної складової загальної стратегії соціально-економічного розвитку держави, забезпеченні єдності структурної та інноваційної політики;

- створення сприятливих інституційних умов для інноваційної діяльності в країні;
- правового забезпечення інноваційної діяльності підприємств;
- запровадження дієвого пільгового режиму здійснення інноваційної діяльності;
- удосконалення механізмів фінансування інноваційної діяльності;

- застосування засобів захисту національного ринку, виробництва та капіталу, заохоченні їхнього розвитку, стимулюванні інноваційної спрямованості останнього;

- послідовному збільшенні сукупного попиту, вдосконаленні інфраструктури ринків з метою підвищення питомої ваги складних наукоємних продуктів в особистому та виробничому споживанні;

- створенні умов для реалізації вітчизняними підприємствами поступальної стратегії на зовнішніх ринках, підтримки конструктивної конкуренції на внутрішньому ринку, яка заохочуватиме підприємства до інноваційної діяльності;

- диверсифікації організаційних форм функціонування національної економіки, забезпеченні співпраці малих, середніх та великих підприємств, підтримки провідних великих підприємств та об'єднань, які мають змогу реалізувати загальнодержавні інноваційні пріоритети, розвитку науково-виробничої кооперації, венчурного бізнесу, промислово-фінансової інтеграції, в тому числі на міжнародному рівні; забезпечення тісної інтеграції виробництва, фінансів, науки, освіти з метою сприяння випереджаючому розвитку науково-технологічної сфери;

- конверсії «тіньових» капіталів та залученні «тіньового» сектору до сфери легального обігу фінансових ресурсів, інвестування і розширення на цій основі власних ресурсів підприємств для інноваційної діяльності;

- пріоритетному розвитку людського капіталу як основи майбутнього постіндустріального суспільства.

В сучасних умовах держава реалізує інноваційну політику одночасно за трьома напрямками:

1. Забезпечення інноваторів фінансовими ресурсами;

2. Створення для просування інноваційних систем маркетингових, консалтингових, інжинірингових фірм, інвестиційних «ризикових» компаній і банків, бірж технологій, та формування сприятливої інфраструктури ринку, включаючи державні програми створення технополісів, технопарків, вільних економічних зон;

3. Вироблення єдиних цивілізованих правил і механізмів координації всіх суб'єктів ринку інновацій на взаємовигідній основі кооперування.

Держава покликана формувати цілі і принципи своєї політики, а також власні пріоритети в даній сфері. Цілями інноваційної політики передових країн світу є: збільшення внеску науки і техніки в розвиток економіки країни та її регіонів; забезпечення прогресивних перетворень у сфері матеріального виробництва; підвищення конкурентоспроможності національного продукту на світовому ринку; зміцнення безпеки і обороноздатності країни; поліпшення екологічних умов; збереження і розвиток сформованих наукових шкіл.

Держава одночасно розробляє і принципи, на основі яких буде проводитись політика в інноваційній сфері, а також механізм реалізації цієї політики. Ці принципи залежать від існуючої державної системи країни, її окремих регіонів та міст, глибини впливу державних інститутів на їхню економічну діяльність.

Держава здійснює політику підтримки інноваційної діяльності. Підтримка інноваційної діяльності – система заходів органів державної влади, її суб'єктів, органів місцевого самоврядування спрямована на підтримку інноваційної діяльності.

Державна інноваційна політика спрямована на стимулювання створення сприятливого клімату для інноваційних процесів і є сполучною ланкою між сферою науково-технічної діяльності і виробництвом.

Основні шляхи державної підтримки інноваційної діяльності такі:

- сприяння розвитку науки, в т. ч. прикладної, малого інноваційного підприємництва і підготовки наукових кадрів;
- створення програм, спрямованих на підвищення інноваційної активності в сфері виробництва;
- формування державних замовлень на НДДКР, з метою забезпечення початкового попиту на інновації, які потім одержують поширення в економіці;
- введення податкових та інших інструментів державного регулювання, з метою формування активного впливу на ефективність інноваційних рішень;
- посередництво у взаємодії академічної, вузівської і прикладної науки, з метою стимулювання кооперації в сфері НДДКР.
- Державна інноваційна політика не може і не повинна обмежуватися лише фінансовою підтримкою науково-технічних програм і наданням різних пільг суб'єктам, що здійснюють інноваційну діяльність. Держава також покликана виконувати (шляхом своїх уповноважених виконавчих органів, насамперед інноваційних науково-технічних фондів) функції економічної (комерційної) реалізації науково-технічних нововведень, виступати основним інвестором інтелектуального капіталу, суб'єктом присвоєння економічних ефектів науково-технічного прогресу.

На рисунку 1 подані основні форми державної підтримки наукової та інноваційної діяльності в розвинених країнах світу.

Рис. 1. Форми державної підтримки наукової та інноваційної діяльності

Економічна і соціальна роль держави в сучасному суспільстві визначають функції державних органів по регулюванню інновацій. До найбільш важливих з них відносяться такі, що зображені на рисунку 2.

Серед основних факторів державної інноваційної політики пріоритетними є такі:

а) сприяння підвищенню інноваційної активності, які забезпечують зростання конкурентоспроможності вітчизняної продукції на основі освоєння науково-технічних здобутків і традицій відновлення виробництва;

б) орієнтація на всебічну підтримку базисних та поліпшуючих інновацій, що є основою сучасного технологічного укладу;

в) сприяння розвитку інноваційної діяльності в Україні, міжрегіональному і міжнародному трансферту технологій, міжнародному інвестиційному співробітництву, захист інтересів національного інноваційного підприємництва.

Акумулявання засобів на наукові дослідження та інновації. Необхідна концентрація ресурсів може досягатися як за рахунок дії загальних механізмів перерозподілу через бюджет, так і за рахунок формування спеціальних фондів. Дана функція може здійснюватися не лише безпосереднім фінансуванням інноваційних процесів із державних засобів, але і сприянням акумулюванню ресурсів в приватних, акціонерних, змішаних, громадських, спільних (міжнародних) структурах. Держава може концентрувати як фінансові засоби, так і необхідні для впровадження інновацій інтелектуальні, матеріально-технічні ресурси.

Координація інноваційної діяльності. Перед державними органами влади стоїть завдання визначення загальних стратегічних орієнтирів інноваційних процесів. З метою їх досягнення держава та її суб'єкти сприяють кооперації і взаємодії різних інститутів у впровадженні інновацій. Державні структури формують єдиний технологічний простір, який забезпечує сумісність нововведень. Актуальними завданнями є також координація в часовому аспекті, яка синхронізує за технологічними ланцюгами і стадіями науково-інноваційного циклу пом'якшення інноваційно-інвестиційних процесів.

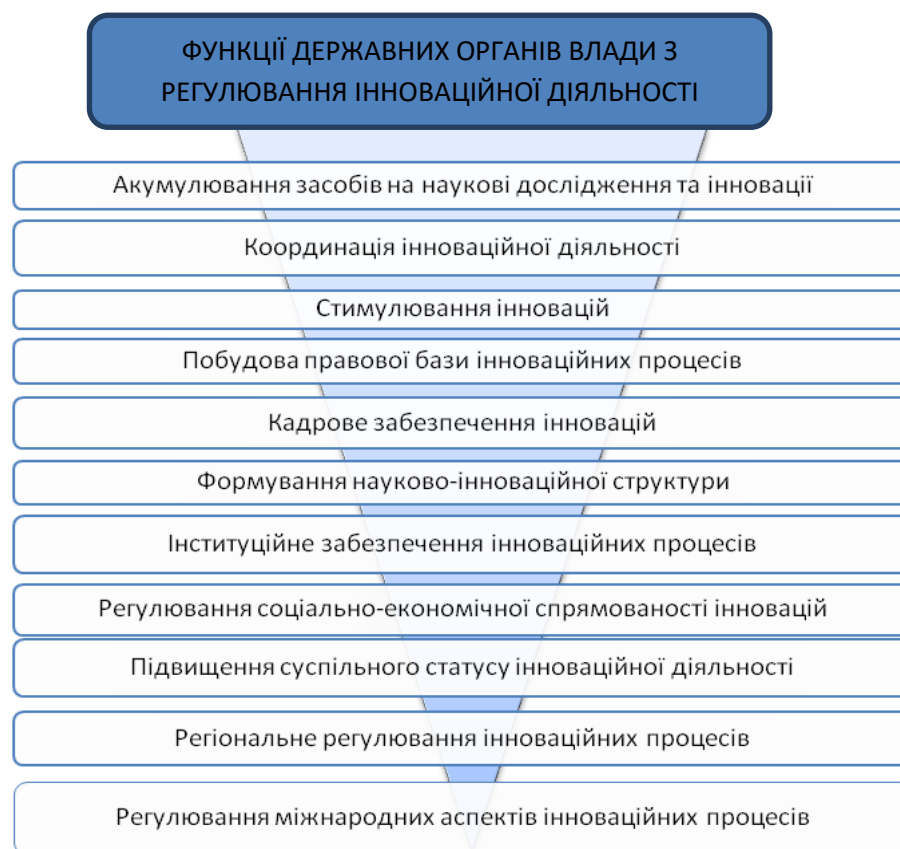

Рис. 2. Функції державних органів влади по регулюванню інноваційної діяльності

Стимулювання інновацій. Центральне місце займає підтримка конкуренції, а також різноманітні фінансові субсидії та пільги учасникам інноваційних процесів. Велике значення має часткове або повне державне страхування інноваційних ризиків. Держава здатна здійснювати «інноваційний тиск» на суб'єктів господарювання введенням санкцій за випуск застарілої продукції чи використання застарілих технологій.

Побудова правової бази інноваційних процесів. Важливо не лише сформувавши необхідне законодавство, яке поєднує стабільність і своєчасне коректування у відповідності з суспільними і технологічними змінами, але і створення реально діючих механізмів, які забезпечують його дотримання. Особливе місце належить державному захисту прав винахідників науково-технічної продукції і новаторів, тобто охороні прав інтелектуальної і промислової власності.

Кадрове забезпечення інновацій. Навчальні програми в державних учбових закладах повинні сприяти як розвитку творчого потенціалу генераторів інновацій, так і сприйнятливості спеціалістів до нововведень. Необхідно прагнути до досягнення збалансованості універсальних і спеціальних знань, та уявлень про комерціалізацію інновацій. Важливо сформувавши навички до постійної самоосвіти протягом всього активного життя.

Формування науково-інвестиційної інфраструктури. Держава забезпечує діяльність інформаційних систем – одного із основних каналів розповсюдження нововведень. Державні структури надають інноваторам ряд послуг: юридичні, ділові, консультативні тощо. Держава може також виступати посередником між інноваційними суб'єктами, надавати допомогу при пошуку партнерів, заключенні контрактів під державні гарантії тощо.

Інституційне забезпечення інноваційних процесів. Мається на увазі створення державних організацій і підрозділів, які виконують НДДКР і здійснюють нововведення в галузях державного сектору (оборона, охорона здоров'я, освіта тощо). Держава також сприяє розповсюдженню в економіці організаційних структур, найбільш ефективних з точки зору генерування і впровадження інновацій (крупні корпорації, малий бізнес тощо).

Регулювання економічної і соціальної спрямованості інновацій. З однієї сторони, держава покликана здійснювати особливу підтримку інноваціям, що забезпечують соціальну стабільність, підтримку екологічної рівноваги. З іншої сторони, тільки на державному рівні можливі попередження, нейтралізація і усунення негативних впливів, пов'язаних із науково-технічним прогресом.

Підвищення суспільного статусу інноваційної діяльності. Держава організовує пропаганду науково-технічних досягнень і нововведень, моральну підтримку інноваторів, забезпечує їх соціальний захист тощо.

Регіональне регулювання інноваційних процесів. Державні органи влади та органи місцевого самоврядування сприяють найбільш повній реалізації інноваційних ресурсів регіонів, районів, міст в тощо шляхом різного роду регіональних преференцій (податкових пільг тощо). Держава сприяє раціональному розміщенню науково-технічного та інноваційного потенціалу. Як правило, центральні державні структури прагнуть до вирівнювання умов розповсюдження інновацій по регіонах країни.

Регулювання міжнародних аспектів інноваційних процесів. Держава в межах вибраної загальноекономічної та інноваційної стратегії стимулює міжнародну науково-технічну та інноваційну кооперацію, а також регулює міжнародний трансфер нововведень.

Особливо важливо відмітити комплексність, взаємопов'язаність інструментів державної інноваційної політики. Спонтанні, ізольовані заходи по стимулюванню інновацій, навіть досить радикальні, як правило, мало результативні, а часто приносять протилежний ефект. Оскільки в даний час нововведення пронизують буквально всі сторони економічного життя, державна інноваційна політика все тісніше переплітається з іншими складовими державного регулювання соціально-економічних процесів.

Інноваційна політика безумовно залежить від загальноекономічної стратегії. Ступінь державного впливу на інноваційні процеси в значній мірі визначається спільними механізмами економічного регулювання. Державні пріоритети в сфері нововведень детермінуються напрямками державної економічної політики в цілому. Інституціональна економічна політика визначає соціально-економічне поле інноваційних процесів як сукупність суб'єктів господарювання і відносин між ними. В свою чергу регулювання інновацій саме стає одним із найважливіших аспектів державної інноваційної політики.

Інноваційна політика тісно пов'язана з інвестиційною політикою. Інвестиційна політика, направлена на стимулювання капіталовкладень, одночасно стимулює й інновації, виступаючи базою для матеріалізації нововведень. Одночасно активація інноваційних процесів породжує додатковий попит на інвестиції.

Розвинена економіка характеризується ростом кореляції інноваційної і структурної політики. Одним із шляхів державного впливу є стимулювання інновацій через структурну політику – підтримку високотехнологічних галузей, заохочення розвитку традиційних галузей на новій технічній базі, сприяння згортанню застарілих виробництв з метою переливу ресурсів у галузі з більш високим інноваційним потенціалом. В той же час стимулювання інноваційної діяльності саме по собі є преференцією для нових наукоємних галузей.

Обов'язково слід відмітити зв'язок інноваційної і соціальної політики. В індустріально-розвинених країнах генетичні корені формування інноваційної політики лежали в саме нагальних соціальних проблемах. Впровадження науково-технічних розробок при наявності раціональної політики дозволяє підтримувати життєвий рівень основної маси населення над критично небезпечною для соціальної стабільності межею, забезпечувати соціальну рівновагу шляхом постійного розширення спектру споживчих матеріальних і нематеріальних благ та послуг, розвивати інтелектуальний потенціал особистості і суспільства.

Інноваційна політика практично не здійснена у відриві від промислової політики, яка є одним із найважливіших факторів попиту на інновації через вплив на структуру власності, розміри підприємств, концентрацію і розподіл виробничих ресурсів.

Роль державного регулювання науково-технічного потенціалу зростає у кризові періоди суспільно-економічного розвитку, зокрема, в перехідний період від адміністративно-командної економіки до ринкових відносин. Наука стає особливо чутливою до колізій перехідного періоду, оскільки він позначається різким падінням попиту на результати НДДКР, скороченням їх фінансування. Слід зауважити, що процеси формування науково-технічного потенціалу носять кумулятивний характер (визначаються всією попередньою траєкторією). Їм притаманний довготривалий часовий лаг між вкладеннями і отриманням результатів. Відновлення втраченого «інтелектуального капіталу» може вимагати декількох десятиліть і значно більших, по відношенню до своєчасної підтримки, затрат.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи проведений аналіз ролі державної інноваційної політики, можна дійти висновку, що державна інноваційна політика спрямована на економічний розвиток країни, стимулювання створення сприятливого клімату для інноваційних процесів. Одним із найважливіших завдань державної інноваційної політики в Україні повинно бути виведення економіки України з кризи і забезпечення її динамічного зростання. І для цього мають бути створені відповідні правові, фінансові, матеріальні, кадрові, інформаційні та імпорتنі можливості.

Список використаної літератури:

1. Державне регулювання інфраструктури на регіональному рівні : монографія / О.Ю. Амосов, А.О. Дегтяр, Я.В. Календжян та ін. ; за заг. ред. А.О. Дегтяра. – Х. : ХарРІНАДУ «Магістр», 2011. – 263 с.
2. Йохна М.А. Економіка і організація інноваційної діяльності : навч. посібник / М.А. Йохна В.В. Стадник. – К. : Видав. центр. «Академія», 2005. – 400 с.
3. Концепція державної інноваційної політики України / Міністерство у справах науки і технологій, Державний інноваційний фонд України. – К., 1997.
4. Лапко О.О. Інноваційна діяльність в системі державного регулювання / О.О. Лапко. – К. : ІЕП, 1999. – 253 с.
5. Семіноженко В.П. Україна: шлях до постіндустріальної цивілізації / В.П. Семіноженко. – Харків : Константа. 2005. – 360 с.
6. Ульянченко Ю.О. Стратегія розвитку державної інноваційної діяльності в Україні / Ю.О. Ульянченко, О.І. Винокурова // Теорія та практика державного управління. – 2010. – Вип. 2 (29). – С. 1–4.
7. Череп А.В. Розвиток інноваційної діяльності в Україні в сучасних умовах / А.В. Череп, С.І. Васильєва // Вісник Хмельницького національного університету. – 2010. – № 5. – Т. 3. – С. 7.

8. Василенко В.О. Інноваційний менеджмент : навч. посібник / В.О. Василенко, В.Г. Шмат'юк ; за ред. В.О. Василенка. – К. : ЦУЛ, Фенікс, 2003. – 400 с.
9. Валюх А.М. Стратегія регіонального розвитку інноваційної діяльності (організація та управління) : монографія / А.М. Валюх. – Рівне : Ред.-вид. центр УДУВГП. – 2004. – 174 с.
10. Власова А.М. Інноваційний менеджмент : навч. посібник / А.М. Власова, Н.В. Краснокутська. – КНЕУ, 1997. – 92 с.
11. Гаман М.В. Державне регулювання інноваційного розвитку України : монографія / М.В. Гаман. – К. : Видавництво НАДУ, 2005. – 388 с.
12. Гринев В.Ф. Инновационный менеджмент / В.Ф. Гринев. – К. : МАУП, 2000. – 148 с.
13. Інноваційна складова економічного розвитку : монографія ; НАН України / відп. ред. Л.К. Безчасний. – К., 2000. – 260 с.
14. Про пріоритетні напрямки інноваційної діяльності в Україні : Закон України від 08.09.2011 № 3715-VI (із змінами № 5460-VI від 16.10.2012) // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 3.
15. Про пріоритетні напрямки розвитку науки і техніки : Закон України від 11.07.2001 № 2623-III // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 2-3. – С. 41.
16. Про інвестиційну діяльність : Закон України від 18.09.1991 р. № 1560-XII (із змінами і доп. № 1206-VII від 15.04.2014) // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 24. – 885 с.
17. Про інформацію : Закон України від 02.10.1992. № 2657-XII (із змінами і доп. № 1405-VIII від 02.06.2016) // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 28. – 533 с.
18. Про захист економічної конкуренції : Закон України від 11.01.2001 р. № 2210-III (із змінами і доп. № 935-VIII від 26.01.2016) // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 13. – 143 с.
19. Про інноваційну діяльність : Закон України від 04.07.2002 р. № 40-IV (із змінами і доп. № 5460-VI від 16.10.2012) // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 2-3. – 41 с.
20. Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України від 26.11.2015 № 848-VIII (із змінами і доп. № 922-VIII від 25.12.2015) // ВВР. – 2016. – № 9. – 89 с.

References:

1. Amosov, O.Ju., Djegtjar, A.O. and Kalendzhjan, Ja.V. (2011), *Derzhavne reguljuvannja infrastruktury na regional'nomu rivni*, in Djegtjar, A.O. (Ed.), HarRINADU “Magistr”, Kharkiv, 263 p.
2. Johna, M.A. and Stadnyk, V.V. (2005), *Ekonomika i organizacija innovacijnoi' dijial'nosti*, Vydav.cent. “Akademija”, Kyiv, 400 p.
3. The Ministry of Science and Technology of Ukraine, The State Finance Institution for Innovations (1997), *Koncepcija derzhavnoi' innovacijnoi' polityky Ukraïny*, Kyiv.
4. Lapko, O.O. (1999), *Innovacijna dijial'nist' v systemi derzhavnogo reguljuvannja*, IEP, Kyiv, 253 p.
5. Seminozhenko, V.P. (2005), *Ukraïna: shljah do postindustrial'noi' cyvilizacii'*, Konstanta, Kharkiv, 360 p.
6. Ul'janchenko, Ju.O. and Vynokurova, O.I. (2010), “Strategija rozvytku derzhavnoi' innovacijnoi' dijial'nosti v Ukraïni”, *Teorija ta praktyka derzhavnogo upravlinnja*, Vol. 2 (29), pp. 1-4.
7. Cherep, A.V. and Vasylyjeva, S.I. (2010), “Rozvytok innovacijnoi' dijial'nosti v Ukraïni v suchasnyh umovah”, *Visnyk Hmel'nyc'kogo nacional'nogo universytetu*, No. 5, Vol. 3, p. 7.
8. Vasylenko, V.O. and Shmat'ko, V.G. (2003), *Innovacijnyj menedzhment*, in Vasylenko, V.O. (Ed.), CUL, Feniks, Kyiv, 400 p.
9. Valjuh, A.M. (2004), *Strategija regional'nogo rozvytku innovacijnoi' dijial'nosti (organizacija ta upravlinnja)*, Red.-vyd. centr UDUVGP, Rivne, 174 p.
10. Vlasova, A.M. and Krasnokut's'ka, N.V. (1997), *Innovacijnyj menedzhment*, KNEU, Kyiv, 92 p.

11. Gaman, M.V. (2005), *Derzhavne reguljuvannja innovacijnogo rozvytku Ukrainy*, Vydavnytstvo NADU, Kyiv, 388 p.
12. Grinev, V.F. (2000), *Innovatsionnyy menedzhment*, MAUP, Kyiv, 148 p.
13. Bezchasnyj, L.K. (Ed.) (2000), *Innovacijna skladova ekonomichnogo rozvytku*, NAN Ukrainy, Kyiv, 260 p.
14. The Verhovna Rada of Ukraine (2012), *Pro priorityetni naprjamy innovacijnoi' dijal'nosti v Ukraini*, Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrainy, No. 3.
15. The Verhovna Rada of Ukraine (2001), *Pro priorityetni naprjamy rozvytku nauky i tehniky*, Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrainy, No. 2-3, p. 41.
16. The Verhovna Rada of Ukraine (2014), *Pro investycijnu dijal'nist'*, Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrainy, No. 24, p. 885.
17. The Verhovna Rada of Ukraine (2016), *Pro informaciju*, Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrainy, No. 28, p. 533.
18. The Verhovna Rada of Ukraine (2016), *Pro zahyst ekonomichnoi' konkurencii'*, Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrainy, No. 13, p. 143.
19. The Verhovna Rada of Ukraine (2012), *Pro innovacijnu dijal'nist'*, Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrainy, No. 2-3, p. 41.
20. The Verhovna Rada of Ukraine (2015), *Pro naukovu i naukovo-tehnicnu dijal'nist'*, Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrainy, No. 9, p. 89.

ВАКАЛЮК В'ячеслав Анатолійович – кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту організацій і адміністрування Житомирського державного технологічного університету.

Наукові інтереси:

- інноваційна діяльність;
- інвестиційна діяльність;
- інтелектуальна власність.

Тел.: (067) 394-10-80.

Стаття надійшла до редакції 07.09.2016.